

Rolnummer : 144
Arrest nr. 22/89 van 28 september 1989

A R R E S T

In zake : de vordering tot schorsing van de artikelen 17 en 24 tot 29 van de programmawet van 30 december 1988 ingesteld door S. RIGO, de P.V.B.A. LABO RIGO en de B.V.B.A. MEDISCH LABORATORIUM RIGO.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters J. DELVA en E. GUTT,
en de rechters L. DE GREVE, F. DEBAEDTS, K. BLANCKAERT, I. PETRY en J. SAROT,
bijgestaan door de griffier L. POTOMS,
onder voorzitterschap van voorzitter J. DELVA,

wijst na beraad het volgende arrest :

I. ONDERWERP VAN DE VORDERING

Bij verzoekschrift van 22 juni 1989, aan het Hof verzonden bij aangetekende brief van dezelfde datum, vorderen S. RIGO, de P.V.B.A. LABO RIGO en de B.V.B.A. MEDISCH LABORATORIUM RIGO de schorsing van de artikelen 17 en 24 tot 29 van de programmawet van 30 december 1988.

In hetzelfde verzoekschrift vorderen verzoekers de vernietiging van dezelfde bepalingen.

II. DE RECHTSPLEGING

Bij beschikking van 23 juni 1989 heeft de voorzitter in functie conform de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof de leden van de zetel aangewezen.

De rechters-verslaggevers L. DE GREVE en I. PETRY hebben geoordeeld dat er ten deze geen toepassing diende te worden gegeven aan de artikelen 71 en 72 van voormelde organieke wet.

Bij beschikking van 28 juni 1989 heeft de voorzitter, ter uitvoering van een beslissing van het Hof van dezelfde dag, de terechtzitting voor de behandeling van de vordering tot schorsing vastgesteld op 5 juli 1989 te 14 uur 30 en gezegd dat de overheden vermeld in artikel 76, § 4, van voormelde bijzondere wet hun schriftelijke opmerkingen ter griffie konden doen toekomen uiterlijk tot 3 juli 1989 om 12 uur.

Van die beschikking is aan verzoekers en voormelde overheden kennis gegeven bij aangetekende brieven van 28 juni 1989, dezelfde dag ter post afgegeven en aan de geadresseerden ter hand gesteld op 29 juni 1989.

De Ministerraad heeft op 3 juli 1989 een "observatienota" ingediend.

Ter beschikking van 5 juli 1989 :

- zijn verschenen :

Mr. L. NUYTINCK, advocaat bij de balie te Gent, voor S. RIGO, wonende te Maasmechelen, Heirstraat 110, de P.V.B.A. LABO RIGO, met zetel te Maasmechelen, Herdersstraat 38 en de B.V.B.A. MEDISCH LABORATORIUM RIGO, met zetel te Sint-Truiden, Rummenweg 56;

Mr. H. MACKELBERT en Mr. K. RONSE, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel;

- hebben de rechters-verslaggevers L. DE GREVE en I. PETRY verslag uitgebracht;

- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de bepalingen van de artikelen 62 en volgende van voormelde bijzondere wet op het Arbitragehof die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

III. IN RECHTE

A.1. De verzoekende partijen RIGO, P.V.B.A. LABO RIGO en de B.V.B.A. MEDISCH LABORATORIUM RIGO voeren, als enig middel, de schending van artikel 6 van de Grondwet aan.

Zij zijn van oordeel dat de artikelen 17 en 24 van de programmawet een ongelijkheid in het leven roepen die niet door objectieve feitelijke gegevens is verantwoord. Voor de eerste verzoekende partij impliceert artikel 17 - eerste onderdeel - een beperking van zijn vrijheid van vereniging en zijn vrijheid om vennootschappen op te richten, die niet geldt ten aanzien van andere personen, alsmede een verbod om lid te zijn van de Orde der Apothekers of lid te zijn van professionele of wetenschappelijke verenigingen, terwijl dit op geen enkele objectieve grond kan worden verantwoord.

Die bepaling verbiedt die partij ook - tweede onderdeel - haar beroepsactiviteit als verlener van verstrekkingen van klinische biologie ten dienste te stellen van meer dan één laboratorium tegelijk, terwijl dit verbod niet geldt voor personen die verstrekkingen leveren aan een laboratorium van een ziekenhuis, een universitaire instelling of een openbaar bestuur.

Ten aanzien van de tweede en derde verzoekende partijen legt die bepaling een reeks nieuwe, met name vennootschapsrechtelijke, economische en financiële voorwaarden op, die niet van toepassing zijn op de rechtspersonen bedoeld in artikel 3, § 1, 5° en 6°, en die slechts gedeeltelijk gelden voor de rechtspersonen bedoeld in artikel 3, § 1, 7° en 8°, van het koninklijk besluit nr. 143 van 30 december 1982.

De verzoekende partijen oordelen dat de artikelen 25 tot 29 van de programmawet van 30 december 1988 een ongelijkheid scheppen in de tegemoetkomingsregeling van de ziekteverzekering voor de verstrekkingen van klinische biologie, naargelang het gaat om al dan niet in een ziekenhuis opgenomen rechthebbenden.

Zij zijn tenslotte van oordeel dat de artikelen 17, 24 en 25 tot 29 van de programmawet ongelijkheden doen ontstaan zowel in het statuut van de rechtspersonen en de natuurlijke personen die een laboratorium voor klinische biologie mogen exploiteren dat recht geeft op tegemoetkomingen van de ziekteverzekering, als bij de opstelling van budgettaire en administratieve maatregelen, die het bedrag bepalen van de tegemoetkomingen voor, enerzijds, de sector van de verstrekkingen aan de in een ziekenhuis opgenomen rechthebbenden, en die het middel verstrekken om van sommige laboratoria door ristoring tegemoetkomingen terug te vorderen, het zij zoveel ongelijkheden - waarvan zij het slachtoffer zullen worden - die niet objectief kunnen worden verantwoord, die niet op authentieke feitelijke gegevens berusten, die geen enkel verband hebben met het door de wet nagestreefde doel, en dat doel evenmin kunnen verwezenlijken.

Verzoekers zijn van oordeel dat de schorsingsvoorwaarden zijn vervuld.

Aangezien de datum van inwerkingtreding op 1 juli 1989 is vastgesteld, zijn de verzoekende partijen van oordeel dat de onmiddellijke uitvoering of toepassing van de bestreden bepalingen - die zelf geen dringend karakter hebben - hun een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou toebrengen : de verzoekende partijen beroepen zich op de strafmaatregelen die op hen van toepassing zouden zijn, alsmede op de administratieve sanctie van verlies van erkenning, waarvan de stopzetting van bedrijvigheid het gevolg zou zijn.

Ter verantwoording van het nadeel voeren zij het verbod aan om lid te blijven van de Orde der Apothekers en derhalve om elke beroepsactiviteit uit te oefenen, alsmede de problemen die voortvloeien uit de verkoop van aandelen, de overname van aandelen, het ontslag als bestuurder en de ontbinding van de vennootschap. Zij laten eveneens het faillissementsrisico gelden dat zou ontstaan wanneer de ziekteverzekering haar tegemoetkomingen - zelfs voorlopig - zou staken, alsmede het nadeel dat uit de regeling van voorlopige terugbetaling van risto's zou voortvloeien.

A.2. In zijn "observatienota" betwist de Ministerraad de ernst van de middelen.

De Ministerraad is van oordeel dat artikel 17 een onderscheid maakt dat verband houdt met het nagestreefde doel dat erin bestaat nauwkeurig de vennoten te kennen in de vennootschappen die laboratoria exploiteren en verplicht te stellen dat die vennootschappen uitsluitend uit geneesheren of biologen bestaan.

De Ministerraad betoogt dat de wet er niet toe strekt de vrijheid van vereniging te beperken, maar wel slechts zekere laboratoria die aan de wettelijk gestelde voorwaarden voldoen, voor tegemoetkoming van de ziekte- en invaliditeitsverzekering in aanmerking te nemen. De Ministerraad is ook van oordeel dat de wet niet verbiedt lid te zijn van een beroepsorde of van een wetenschappelijke vereniging zonder winstoogmerk : het verbod geldt slechts voor de rechtspersonen met winstoogmerk. De Ministerraad wijst er tenslotte op dat blijkens de memorie van toelichting een laboratorium meer dan één vestigingsplaats mag hebben.

De Ministerraad betoogt dat het feit verschillende criteria vast te stellen voor verschillende categorieën geen discriminatie uitmaakt, en dat de ziekenhuislaboratoria en de laboratoria van verzorgingsdiensten eveneens een functioneel logische band met die activiteiten dienen te hebben.

De Ministerraad is voorts van mening dat de artikelen 25 en 28 geen onderscheid tot stand brengen tussen al dan niet aan een ziekenhuis verbonden laboratoria. De Ministerraad preciseert tevens dat

jegens de in een ziekenhuis opgenomen rechthebbenden ook beperkingen aan de laboratoria worden opgelegd, door het toepassen van een forfaitair honorarium per verpleegdag. De Ministerraad preciseert tenslotte dat de wetgever een restrictievere regeling van de tegemoetkoming van de ziekte- en invaliditeitsverzekering heeft opgelegd om misbruiken te bestraffen en om de activiteiten van de gezondheidssector te vrijwaren voor winstbejag.

Subsidiair oordeelt de Ministerraad dat uit de onmiddellijke toepassing van de wet geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel voortvloeit. De Ministerraad betwist allereerst dat er een nadeel bestaat en dat het actueel is. Volgens de Ministerraad legt artikel 17 aan tweede en derde verzoekende partijen geen omvorming op. De Ministerraad doet opmerken dat niets bijgevolg belet dat de tweede en de derde verzoekende partijen een fusie aangaan, en dat alle geneesheren-biologen die er werkzaam zijn er vennoot van worden - al was het maar door het onderschrijven van één aandeel - aangezien dat enige laboratorium over verscheidene vestigingsplaatsen mag beschikken.

De Ministerraad doet ook opmerken dat de wet in een periode van zes maanden had voorzien en daarbij grotendeels de vroegere bepalingen overnam die nooit in werking waren getreden.

Bij ontstentenis van koninklijk uitvoeringsbesluit kan uit artikel 25 enkel eventueel in de toekomst nadeel voortvloeien. Betreffende artikel 28 kan het nadeel niet dan uit de toepassing van het koninklijk besluit van 22 maart 1989 voortvloeien.

In de "observatienota" wordt er tenslotte op gewezen dat het ernstig nadeel uit de onmiddellijke toepassing van de bestreden bepalingen moet voortvloeien : het verzoekschrift is echter pas op 22 juni 1989 ingediend, terwijl de wet op 5 januari 1989 is bekendgemaakt.

Dientengevolge verzoekt de Ministerraad het Hof de vordering niet ontvankelijk en niet gegrond te verklaren.

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

B.1. Ter terechtzitting verklaart de Ministerraad afstand te doen van zijn exceptie van niet-ontvankelijkheid.

Ten aanzien van de vordering tot schorsing

B.2. Naar luid van artikel 20, 1°, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 dient aan twee grondvoorwaarden te zijn voldaan opdat tot schorsing zou kunnen worden besloten :

- 1° de middelen die worden aangevoerd moeten ernstig zijn;
- 2° de onmiddellijke uitvoering van de bestreden regel moet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen berokkenen.

Het ernstig karakter van het middel in de zin van artikel 20, 1°, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 houdt geen vooroordeel ten aanzien van een eventuele vernietiging in. Het ernstig middel mag derhalve niet worden verward met het gegrond middel.

Ter beoordeling van de tweede voormelde voorwaarde bepaalt artikel 22 van dezelfde wet bovendien : "De vordering bevat een uiteenzetting van de feiten waaruit moet blijken dat de onmiddellijke toepassing van de bestreden norm een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan

berokkenen".

B.3. In zijn "observatienota", laat de Ministerraad gelden wat volgt :

"De voorwaarden vastgesteld bij artikel 20, 1°, van de wet van 6 januari 1989 verschillen in dit opzicht niet van de regel die was uiteengezet door artikel 9 van de wet van 28 juni 1983. De verzoekende partijen zouden aldus moeten aantonen dat het beweerde nadeel niet voortvloeit uit de uitvoering van de wet maar wel uit het "onmiddellijk" karakter van deze uitvoering.

Men weet dat de programmawet werd gepubliceerd in het Staatsblad van 7 (lees : 5) januari 1989. Door te wachten tot 22 juni 1989, om een verzoek tot schorsing van de wet te formuleren, hebben de verzoekende partijen door hun gedrag aangetoond dat er geen dringend motief is om de onmiddellijke uitvoering van de wet te schorsen".

Het Hof stelt vast dat in het huidig geval niet kan worden gesteld dat het beweerde nadeel niet het gevolg zou zijn van de onmiddellijke toepassing van de bestreden wetsbepalingen. De opwerping van de Ministerraad kan derhalve niet worden aangenomen.

Ten aanzien van de artikelen 17 en 24 van de programmawet van 30 december 1988

B.4.1. De verzoekende partijen vorderen de schorsing van de artikelen 17 en 24 van de programmawet van 30 december 1988.

B.4.2. Het bestreden artikel 17 vervangt door een nieuwe bepaling artikel 3 van het koninklijk besluit nr. 143 van 30 december 1982 tot vaststelling van de voorwaarden waaraan de laboratoria moeten voldoen voor de tegemoetkoming van de ziekteverzekering voor verstrekkingen van klinische biologie, gewijzigd bij de wet van 22 januari 1985.

Artikel 3, § 1 (nieuw), bepaalt dat, om de tegemoetkoming van de ziekteverzekering te kunnen genieten, een laboratorium voor klinische biologie moet worden uitgebaat door natuurlijke personen of rechtspersonen die onder één van de negen categorieën vallen, die erin worden opgesomd.

De in het artikel 3, 4° (vroegere tekst), van het koninklijk besluit nr. 143 van 30 december 1982 gestelde voorwaarde : "een rechtspersoon van privaatsrecht" wordt gewijzigd als volgt : "een burgerlijke vennootschap die de vorm heeft aangenomen van een besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid, een vennootschap onder firma of een coöperatieve vennootschap ...". Bovendien legt de nieuwe bepaling van artikel 3, § 1, op dat alle vennoten, zaakvoerders of bestuurders personen zouden zijn die ertoe gemachtigd zijn verstrekkingen van klinische biologie te verrichten.

Artikel 3, § 2 (nieuw), bepaalt, ten aanzien van zeven van de negen uitbatingvormen, dat elke persoon die prestaties verricht in zulk laboratorium noodzakelijkerwijze betrokken moet zijn bij de uitbating ervan, behoudens door de Koning toegelaten afwijkingen.

Artikel 3, §§ 3, 4 en 5 (nieuw), verbiedt, ten aanzien van zeven van de negen uitbatingvormen, iedere binding tussen leden en vennoten van laboratoria en derden waarvan het sociaal voorwerp in verband staat met de geneeskunst, of nog, met andere rechtspersonen of handelsvennootschappen; daarenboven is er een verbod om verscheidene laboratoria uit te baten.

Artikel 3, § 6 (nieuw), bepaalt, ten aanzien van zeven van de negen uitbatingsvormen, dat de personen die geen prestaties van klinische biologie verrichten in een laboratorium, maar die er een activiteit van technische of administratieve aard uitoefenen, onder het gezag en bijgevolg onder de verantwoordelijkheid van de uitbater zullen moeten werken.

Artikel 3, §§ 2 tot 6 (nieuw), is van toepassing op alle laboratoria bedoeld in artikel 3, § 1, met uitzondering van de laboratoria vermeld onder 5° en 6°, met name de laboratoria die worden uitgebaat door : "5°) een natuurlijke persoon of een rechtspersoon die een ziekenhuis uitbaat indien het laboratorium voor het ziekenhuis functioneert" en door "6°) een universitaire instelling of een openbaar bestuur, in zover zij een activiteit organiseren van medische verzorging waarvoor het laboratorium functioneert".

B.4.3. Artikel 3 van het koninklijk besluit nr. 143 is opnieuw gewijzigd bij de artikelen 10 en 12 van de programmawet van 6 juli 1989. Naar luid van artikel 12 van genoemde programmawet, moet "aan het bepaalde in artikel 3 van het voormelde koninklijk besluit, zoals het wordt gewijzigd door deze wet, ... zijn voldaan uiterlijk de eerste dag van de zesde maand volgend op die gedurende welke deze wet in het Belgisch Staatsblad is bekendgemaakt".

Noch artikel 10, noch artikel 12 moeten in aanmerking worden genomen in de huidige vordering tot schorsing.

B.4.4. Artikel 24 van de programmawet van 30 december 1988 bepaalt dat aan de bepalingen van artikel 3 van het koninklijk besluit nr. 143, zoals gewijzigd bij artikel 17 van de programmawet, moet zijn voldaan uiterlijk de eerste dag van de zesde maand volgende op die tijdens welke die wet in het Belgisch Staatsblad is bekendgemaakt.

B.4.5. De eerste verzoekende partij is een apotheker-bioloog, die tevens vennoot, statutair zaakvoerder en hoofdaandeelhouder is van de tweede en derde verzoekende partijen, die beide burgerlijke vennootschappen zijn onder de vorm van een besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid en eigenares van een laboratorium voor klinische biologie.

B.4.6. Hoewel de verzoekende partijen de schorsing vorderen van het nieuwe artikel 3 van het koninklijk besluit nr. 143 in zijn geheel, komen hun aanspraken slechts in aanmerking voor toepassing van de volgende bepalingen van voormeld artikel 3 :

- § 1, 4°;
- § 2, tweede lid;
- § 4;
- § 6.

De verzoekende partijen hebben trouwens de uiteenzetting van hun middelen die tegen artikel 3 worden aangevoerd, beperkt tot de enkele bepalingen die zijn vermeld.

B.4.7. Krachtens de bepalingen van artikel 3, § 2, tweede lid, en § 4, moet elke persoon die prestaties van klinische biologie verricht in een in artikel 3, § 1, 4°, beoogd laboratorium, vennoot zijn van de vennootschap die het uitbaat en mag hij geen lid of vennoot zijn van een andere rechtspersoon, noch titels bezitten in een vennootschap waarvan het maatschappelijk doel in verband staat met de geneeskunst; genoemde vennootschappen mogen slechts één laboratorium uitbaten en kunnen evenmin lid of vennoot zijn van een andere rechtspersoon, noch titels bezitten in

een andere vennootschap.

Bij arrest nr. 21/89 van 13 juli 1989 heeft het Hof artikel 17 van de programmawet van 30 december 1988 geschorst in zoverre het de bepalingen van artikel 3, § 2, tweede lid, en § 4 invoegt in het koninklijk besluit nr. 143 van 30 december 1982. De vordering tot schorsing van voormelde bepalingen is bijgevolg zonder voorwerp geworden.

Bij hetzelfde arrest heeft het Hof artikel 24 van de programmawet van 30 december 1988 geschorst in zoverre het betrekking heeft op de bepalingen van artikel 3, § 2, tweede lid, en § 4, van het koninklijk besluit nr. 143 van 30 december 1982. De vordering tot schorsing van voormeld artikel 24 is bijgevolg in bovenvermelde mate zonder voorwerp geworden.

8.4.8.a. De verzoekende partijen gronden hun vordering op de schending van artikel 6 van de Grondwet. Zij betogen dat de aangevochten bepalingen een ernstige ongelijkheid doen ontstaan tussen de verschillende categorieën van uitbaters die noch in verband staat met het wettig nagestreefde doel, noch verantwoord is door objectieve gegevens.

B.4.8.b. De grondwettelijke regels van de gelijkheid der Belgen voor de wet en van de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling volgens bepaalde categorieën van personen zou worden ingesteld, voor zover voor het criterium van onderscheid een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld met betrekking tot het doel en de gevolgen van de overwogen maatregel; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat de aangewende middelen redelijkerwijze niet evenredig zijn met het beoogde doel.

B.4.9. Artikel 3, § 1, 4° (nieuw), bepaalt dat indien de uitbater van een laboratorium van klinische biologie een privaatrechtelijke rechtspersoon is, deze een burgerlijke vennootschap moet zijn die de vorm heeft aangenomen van een besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid, een vennootschap onder firma of een coöperatieve vennootschap en waarvan de vennoten, zaakvoerders en bestuurders uitsluitend bestaan uit personen gemachtigd om verstrekkingen van klinische biologie uit te voeren die effectief in dat laboratorium dergelijke verstrekkingen uitvoeren en die geen voorschrijvende geneesheren zijn.

De bevoegde wetgever vermag wettig te oordelen dat het geboden is de laboratoria, die door een privaatrechtelijke rechtspersoon worden uitgebaat, te verplichten de vorm aan te nemen van een burgerlijke personenvennootschap, met uitsluiting van elke andere vennootschapsvorm.

Een dergelijke bepaling beoogt vooral de transparantie van de sector en de controle van de identiteit van de vennoten en van de interne structuur van de laboratoria die aanspraak maken op tegemoetkoming van de ziekteverzekering.

Uit een eerste onderzoek van de zaak, binnen het kader van de schorsingsprocedure, blijkt niet voldoende dat het bij artikel 17 georganiseerde verschil van behandeling ten aanzien van het door de wetgever nagestreefde doel niet verantwoord zou kunnen zijn of dat geen redelijke verhouding van evenredigheid zou bestaan tussen de aangevochten bepaling en het door de wetgever wettig beoogde doel.

Dientengevolge kan het onderdeel van het middel dat betrekking heeft op de bepaling van artikel 3, § 1, 4°, in de huidige stand van de rechtspleging, niet worden aangezien als "een ernstig middel" in

de zin van artikel 20, 1°, van de bijzondere wet van 6 januari 1989.

Daarenboven, indien de onmiddellijke toepassing van de bepalingen van artikel 3, § 1, 4° (nieuw), voor de tweede en derde verzoekende partijen de verplichting inhoudt zich om te vormen tot een burgerlijke vennootschap onder de vorm van een personenvennootschap, die als vennoten, bestuurders of zaakvoerders slechts personen zou hebben die gemachtigd zijn prestaties van klinische biologie te verrichten, kan een dergelijke structuurwijziging niet als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel worden aangezien. Het Hof stelt overigens vast dat de tweede en derde verzoekende partijen reeds de door voormeld artikel opgelegde vennootschapsvorm bezitten.

Er bestaat derhalve geen reden om de bepaling van artikel 3, § 1, 4° (nieuw), van het koninklijk besluit nr. 143 te schorsen.

B.4.10. Artikel 3, § 6 (nieuw), van het koninklijk besluit nr. 143 bepaalt :

"Indien het laboratorium uitgebaat wordt overeenkomstig §1 ... 4° ... van dit artikel moet elke persoon die, zonder er prestaties van klinische biologie te verrichten, een technische of administratieve werkzaamheid verricht waardoor hij betrokken is bij het bekomen of het mededelen van de analyse van klinische biologie, met de uitbater verbonden zijn met een overeenkomst waardoor hij onder het gezag, de leiding en het toezicht van deze komt te staan.

De voorwaarden waaronder voor bepaalde opdrachten van beperkte duur van deze paragraaf zal mogen afgeweken worden, kunnen door de Koning worden bepaald".

Geen enkele van de verzoekende partijen voert feitelijke gegevens aan die kunnen geacht worden een voldoende aanwijzing in te houden van concrete feiten waaruit zou blijken dat de onmiddellijke toepassing van die bepaling een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou kunnen berokkenen. Derhalve moet de vraag tot schorsing van die bepaling worden verworpen.

Ten aanzien van artikel 25 van de programmawet van 30 december 1988

B.5. Artikel 25 van de programmawet voegt in artikel 34^{quater} van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering, zoals gewijzigd bij de wetten van 8 april 1965 en 7 juli 1976 en bij de koninklijke besluiten nr. 408 van 18 april 1986 en nr. 533 van 31 maart 1987, tussen het vierde en vijfde lid, een als volgt gesteld nieuw lid in :

"De Koning stelt bij in Ministerraad overlegd besluit en na advies van het Beheerscomité van de Dienst voor geneeskundige verzorging, de voorwaarden en specifieke regels vast overeenkomstig dewelke het voordeel van de rechtstreekse betaling van de tegemoetkoming van de ziekteverzekering voor verstrekkingen van klinische biologie, verricht voor niet in een ziekenhuis opgenomen rechthebbenden door de verzekeringsinstellingen kan worden toegekend of ingetrokken voor de laboratoria bedoeld in artikel 153, § 6".

Zonder dat uitspraak moet worden gedaan over de ernst van de door verzoekende partijen aangevoerde middelen, volstaat het vast te stellen dat deze bepaling, die niet verder reikt dan het opleggen van een verplichting aan de uitvoerende macht om een uitvoeringsbesluit uit te vaardigen met betrekking tot "de laboratoria bedoeld in artikel 153, § 6", met name alle laboratoria van klinische biologie die de voorwaarden voor de tegemoetkoming van de ziekteverzekering vervullen,

op zichzelf niet het risico inhoudt dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou kunnen worden berokkend.

Ten aanzien van de artikelen 26, 27 en 29 van de programmawet van 30 december 1988

B.6. De verzoekende partijen vorderen de schorsing van de artikelen 26, 27 en 29 van de programmawet van 30 december 1988, maar brengen geen enkel gegeven aan ten bewijze van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zou kunnen voortvloeien uit de beweerde discriminatie waardoor de artikelen 26, 27 en 29 zouden zijn aangetast. Die vordering moet derhalve worden afgewezen.

Ten aanzien van artikel 28 van de programmawet van 30 december 1988

B.7. Artikel 28 van de programmawet bepaalt :

"Na afdeling 1octies van hoofdstuk 4 van titel III van dezelfde wet wordt een afdeling 1novies ingevoegd luidend als volgt :

"Afdeling 1novies. Verstrekkingen van klinische biologie, verleend aan de niet in een ziekenhuis opgenomen rechthebbenden.

Afdeling 34undecies. De Koning kan na advies van de Nationale Commissie geneesheren-ziekenfondsen, de nodige maatregelen nemen ten einde te voorkomen dat het budget van financiële middelen voor het ganse Rijk voor de verstrekkingen van klinische biologie verleend aan niet in een ziekenhuis opgenomen rechthebbenden, zoals bedoeld in artikel 34decies, wordt overschreden. Dit advies moet binnen de 45 dagen worden uitgebracht. Tevens kan de Koning de criteria en de modaliteiten bepalen volgens dewelke de bedragen met dewelke dit budget wordt overschreden, of zal overschreden worden, worden teruggevorderd bij de laboratoria voor klinische biologie, evenals de regels volgens dewelke de in de rekeningen van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering terug te storten bedragen worden berekend".

Zelfs al mocht aangenomen dat het koninklijk besluit, genomen ter uitvoering van dat artikel, de in artikel 22 van de bijzondere wet op het Arbitragehof bedoelde uiteenzetting van de feiten zou kunnen ondersteunen, dan nog zou daaruit niet het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen worden afgeleid dat zou voortvloeien uit een eventuele discriminatie die aan de wet kan worden toegeschreven.

De door de Koning vastgestelde criteria en modaliteiten voor een eventuele terugbetaling, zelfs al zouden die voor sommige categorieën van laboratoria een nadelige ongelijkheid kunnen teweegbrengen, vallen niet onder de bevoegdheid van het Hof.

OM DEZE REDENEN

HET HOF

BESLIST :

1. De vordering tot schorsing van artikel 17 van de programmawet van 30 december 1988 in zoverre het de bepalingen van artikel 3, § 2, tweede lid, en § 4 invoegt in het koninklijk besluit

nr. 143 van 30 december 1982, is zonder voorwerp geworden.

2. De vordering tot schorsing van artikel 24 van de programmawet van 30 december 1988 in zoverre het betrekking heeft op de bepalingen van artikel 3, § 2, tweede lid, en § 4, van het koninklijk besluit nr. 143 van 30 december 1982, in zonder voorwerp geworden.

3. De vordering tot schorsing wordt verworpen voor het overige.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, conform artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, ter openbare terechtzitting van 28 september 1989.

De griffier,
L. POTOMS

De voorzitter,
J. DELVA